

Naar dansk Industri under Krigen har søgt at erobre en Plads paa det udenlandske Marked og med Dygtighed og Held har været i Stand dertil, da er det selvfølgelig i Forventning om, at denne Plads efter Krigen bevares, og med Rette har man paapeget Betydningen heraf.

Omvendt ligger der en Fare i at tabe et Marked, og selv om Mindretallet med Flertallet haaber, at det skal lykkes atter at vinde det tabte Marked tilbage, saa frygter man dog for, at det kan være Aar, inden det sker, og heri ser Mindretallet, naar alt kommer til alt, den største Fare ved denne Maksimalpris's Virkninger.

Naar Flertallet endelig siger: „At frigive for denne Byrde“ — Maksimalprisen — „uden at erstatte den ved en tilsvarende Udvidelse af Skatten paa „Krigsfortjeneste“, vilde være aabenlyst uretfærdigt“, da finder Mindretallet Anledning til at minde om, at dette indenfor Kommissionen netop har foreslaaet til Afløsning af Maksimalpriserne, at Skatten paa Merindkomst eller „Krigsfortjeneste“ udvides, og at Grænsens 8 000 Kr. flyttes meget langt ned.

Herved vilde *alle* Erhvervs „Krigsfortjeneste“ rammes, og herved vilde der kunne indvindes Midler til at nedsætte Prisen paa de vigtigste Livsfor nødenheder. Byrden vilde fordeles retfærdig, og der vilde sikkert herved kunne ydes en mere virksom Hjælp end nu.

At Maskineriet herved vilde blive kolossalt, kan Mindretallet ikke erkende, og at en saadan Skat i ret store Kredse indenfor Landbruget „vilde blive følt som en utaaelig Byrde“ tror Mindretallet ikke paa. Føles det saaledes, er det efter Mindretallets Opfattelse med Urette.

Som det af det foregaaende vil skønnes, kan Mindretallet anbefale, at de i Madsen-Mygdals Forslag nedlagte Grundtanker indenfor Regering og Rigsdag tages op til velvillig Overvejelse.

Samtidig finder Mindretallet dog Anledning til at udtale, at man som sit *principale* Standpunkt maa anbefale til Afløsning af det nuværende System at udvide Skatten paa „Krigsfortjeneste“, en Udvej, som ogsaa Flertallet har peget paa.

Den 27. September 1915.

C. Hage.

Hr. Indenrigsminister O. Rode,

København.

Efter Aftale tillader jeg mig at meddele Dem Hovedlinierne i det Forslag, som jeg skitserede paa Mødet i Gaar.

Forslaget gaar ud paa, at der tilvejebringes en ekstraordinær Dyrtidshjælp for Vinteren 1915—16 til de Familieforsørgere, som ikke driver selvstændig Virksomhed, og som ikke har fast Ansættelse (Maanedes- eller Aarsløn, Bolig hos Arbejdsgiveren). Dyrtidshjælpen ydes kun i de Tilfælde, hvor Maanedesindtægten er under et nærmere fastsat Lavmaal, og det ydede Beløb sættes i Forhold til Indtægt og Børnetal, saaledes at Hjælpen bliver desto større, desto mindre Indtægten, og desto større Børnetallet er. Hjælpen udbetales af kommunale Dyrtidskommissioner, der vælges af Kommunalraadene.